

1 „Неидентифициран гласуващ обект“ - това определение за Европейския
2 парламент (ЕП) принадлежи на един от бившите му заместник-
3 председатели. Освен че фразата е ефектна, тя съдържа разковничето на
4 смущаващия парадокс – колкото повече нарастват правомощията на ЕП,
5 толкова по-малко хора гласуват за него. Едно от обясненията е, че той
6 си остава „неидентифициран“ от европейците. Шокиращ си остава фактът,
7 че едва 53 % от гражданите на ЕС са наясно, че изборът на
8 евродепутатите зависи от тях. По инерция те поставят приоритет върху
9 националните си парламенти, които според тях са ключови и определящи
10 за политиката на тяхната страна. Това обаче също е сериозна заблуда
11 предвид факта, че близо 80 % от националното законодателство на 27-те
12 страни членки всъщност води началото си от приети в Европарламента
13 закони. От евродепутатите реално зависят такива важни за всекидневието
14 на всеки европеец неща като цената на роуминга, сигурността на храните
15 и играчките до определянето на нормите за опазване на чистотата на
16 въздуха, който дишат. А и националните депутати могат само да си
17 мечтаят за свободата, с която се ползват техните европейски колеги, на
18 които не се налага да се съобразяват с дадено правителство и неговата
19 партийна линия, за да определят своите решения.

20 Въпреки това европейските избори в повечето случаи и в повечето страни
21 стават заложник именно на националната политика – от кампаниите почти
22 отсъстват наболелите общоевропейски проблеми, партиите използват
23 случая, за да водят своите вечни битки, а избирателите на свой ред се
24 възползват от възможността, за да покажат жълт картон на
25 управляващите, ако са недоволни от тях или респективно да им
26 засвидетелстват любовта си.

27 В България например възможността за относителна свобода, работа в
28 Брюксел и Страсбург, многото пътувания, подплатени със солидни
29 средства, често се възприемат доста негативно от страна на много
30 избиратели и повечето съпартийци, вследствие на което евродепутатите
31 не се радват на популярност. В други страни думата си казва не
32 завистта за „хубавия живот в Страсбург и Брюксел“, а снизхождението
33 към ролята на институцията. Във Франция например в повечето случаи
34 партиите се опитват да изпратят в Европарламента някои неудобни
35 политически фигури „на заточение“ или „в пенсия“ за особени заслуги,
36 тъй като не приемат твърде насериозно неговото значение. Сред
37 основните проблеми, които срещат европейските избиратели обаче, е
38 отдалечеността на евродепутатите и поради това – трудността да ги
39 приемат като реални свои представители за разлика от депутатите в
40 националните събрания. Освен това след избора гражданите реално губят
41 глас при съставянето на европейското правителство – членовете на
42 Еврокомисията се посочват от националните правителства, а не от
43 евродепутатите. Това затвърждава чувството сред избирателите, че
44 гласът им не променя особено нещата и допълнително обезценява
45 общоевропейското упражнение по демокрация.

46

47

48

49 Деница Каменова, „Дневник“, 27 май 2009 г.